

2022
LETNIK XXX

5-6

Mir Odmev Medžugorja

25. 6. 1981–25. 6. 2022
41 let

Foto: Radlopostaja Mir Medjugorje

**ZNAMENJA ČASA IN
MEDŽUGORSKA
SPOROČILA**

**INTERVJU
BORIS MILAVEC**

**POBOŽNOST PRVIH
SOBOT**

IZ VSEBINE REVIE

Sporočila Kraljice miru ... 4
Vidkinja Vicka spodbuja ... 5

Osrednja tema ... 6, 37
Znamenja časa in medžugorska sporočila

Intervju ... 11
Boris Milavec
Svetnica 20. stoletja ... 17
Bl. Zdenka Cecilija Schelingova

Pričevanje ... 22
Prvič v Medžugorju

Molitev ... 24
Poslanka miru

Marijin dan v Velesovem ... 26

Pričevanje ... 27
Oče Franc Špelič, moj tast
Izpolnitev hrepenenj in iskanj

Pobožnost prvih sobot ... 32

Spodbude s. Emmanuel ... 39
Potopimo se v Marijin pogled in
v reko Božjega usmiljenja!

Marijini obroki ... 45
Romanja ... 46
Kolofon ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Mesec junij je posvečen Srcu Jezusovemu, nam je pa tudi Jezusova Mama pripravila kar nekaj priložnosti za praznovanje, zbiranje ob njej in češčenje njenega in Jezusovega Srca.

Že v soboto, **11. junija 2022, bo v Velesovem (župnija Adergas) že 8. Marijin dan** – molitveno srečanje po medžugorskem zgledu. Vsi ste prisrčno vabljeni, da se ga udeležite (natančnejše informacije so na str. 26). Gost, ki bo iz Medžugorja, je koroški Slovenec p. Ignacij Domej; s svojim nagovorom bo zagotovo obogatil naše srečanje in vsakega izmed nas.

V drugi polovici meseca pa je za vse nas naslednji velik praznik, 41. obletnica Marijinih prikazovanj v Medžugorju. Naj bo to praznik naše hvaležnosti Bogu in Njegovi izvoljenki Mariji, ki ji On tako dolgo dovoli, da nas obiskuje in vabi na pot spreobrnjenja, k svojemu Sinu.

Hkrati tudi naša domovina stopa v novo desetletje! Naj jo blagoslovi Bog in čuva Mati Marija!

Preden bomo obrnili list v koledarju, pa bo še praznik apostolov Petra in Pavla, ko so v slovenski Cerkvi mašniška posvečenja. Zadnja leta jih je čedalje manj, zato smo ob tej priložnosti še posebej povabljeni k molitvi in postu za nove duhovniške poklice in za vztrajnost in zvestobo tistih, ki so že izrekli svoj da Gospodu.

Ob tokratni reviji si želimo, da bi vas vsebine nagovorile in spodbudile za nove pogumne korake na poti k svetosti, h kateri nas v Medžugorju vabi Marija!

*Zahvaljujte se
Bogu za dar, da
sem lahko z vami,
kajti povem vam:
to je velika milost.*

*Kraljica miru,
25. julija 1992*

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. aprila 2022***

»Dragi otroci!

Gledam vas in vidim, da ste izgubljeni.
Zato vas vse kličem: vrnite se k Bogu, vrnite se k molitvi in Sveti Duh vas
bo napolnil s svojo ljubeznijo, ki daje radost srcu.
Upanje bo rastlo v vas in v boljšo prihodnost, vi pa boste postali
radostne priče Božjega usmiljenja v vas in okoli vas.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. maja 2022***

»Dragi otroci!

Gledam vas in se Bogu zahvaljujem za vsakega od vas,
ker mi On dovoli, da sem še z vami, da vas spodbujam k svetosti.
Otročiči, mir je ogrožen in satan želi nemir.
Zato naj bo vaša molitev še močnejša,
da bi utihnil vsak nečisti duh razdora in vojne.
Bodite graditelji miru in nositelji radosti Vstalega v vas in okoli vas,
da bi dobro zmagalo v vsakem človeku.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

VIDKINJA VICKA SPODBUJA ...

Na vprašanje, ali naj se bojimo zaradi medžugorskih skrivnosti, vidkinja Vicka odgovarja: »Jaz se ne! Tisti, ki moli, se nima česa bati! Ko se je v naši deželi začela vojna, so ljudje vsi zaskrbljeni vzdihovali: 'Glejte, vojna prihaja tudi k nam.' Toda jaz velikokrat rečem: Ne govorite tako. Vojna je v Božjih rokah! Nismo tukaj zato, da bi govorili o vojni, ki je nekaj kilometrov stran in bo morda jutri že tukaj, in zato, da bi molili v strahu ... Ostanimo mirni; to je tudi tisto, kar želi Bog, da bi 'preveril' našo vero. Komu verjamemo: Bogu ali našim strahovom? Za nas, ki smo Božji otroci, strah ne obstaja ... Kjer je strah, je nekaj narobe ...«

Ko Gospa vabi k spreobrnjenju, je to 'projekt' za vse življenje. Včasih slišimo koga reči: »Sprebrnil sem se.« V resnici je pravilneje reči: »Začel sem se spreobračati.« Naše spreobračanje je vsakodnevna obveznost in nihče ne more reči: »Sprebrnjen sem.« Namesto tega si moramo ponavljati: »Želim, želim napredovati v svojem spreobračanju vsak dan.« Potem je treba tudi prositi Boga za ta dar in da bi nam dal moč razumeti in živeti to spreobračanje. Kdor si domišlja, da se je že sprebrnil, pomeni, da ni napredoval in da je zanj spreobrnjenje le beseda. Naše spreobrnjenje je vedno hoja naprej in nihče ne more reči: »Sprebrnil sem se.« Treba je reči: »Želim se spreobračati« in to ponavljati vse življenje, dan za dnem.

Osrednja tema

ZNAMENJA ČASA IN MEDŽUGORSKA SPOROČILA

Marijina sporočila medžugorskim vidcem so namenjena dogajanju v svetu in v Medžugorju. Reči moremo, da so ta sporočila povezana s prečiščenjem vernikov in z novim časom, ki se pripravlja. Marija se je prikazala v tem kraju, da bi pomagala človeštvu odkriti Boga in človeka. Vidkinja Mirjana je zapisala, da se že v sedanjem času kažejo določeni namigi o tem, kaj se bo zgodilo v prihodnosti in kaj se je že zgodilo. Marija vidcem naroča, da morajo/ moramo biti pozorni na 'znamjenja časa'.

Duhovni ljudje so bili vedno pozorni na branje zgodovine skozi Božjo previdnost in so znali prepoznati

bistvene povezave ter usmeritve dogajanja. Posebnost današnjega človeka je v tem, da želi živeti samo svoj trenutek in se ne ozirati ne nazaj, ne naprej. Bo, kakor bo. Kljub temu so nam dana znamenja kot povabilo in klic k odločitvi in spreobrnjenju. Marija pravi, da morajo apostoli Kraljice miru budno spremljati duhovno dogajanje sredi vsakdanjosti. Njihova vloga je podobna vlogi stražnikov. Prav tako so povabljeni, da spodbujajo še druge k branju dogodkov in k budnosti.

Zlasti dve sporočili se dotikata znamenj časov. Marija je v njih postavila izhodišča za razločevanje

dogodkov v zgodovini tega časa. Rekla je: »Danes vas vabim, da bi resno sprejeli moja sporočila in živeli po njih. To so dnevi, v katerih se morate odločiti za Boga, za mir in dobroto. Naj iz vaših misli izgine vsako sovraštvo in ljubosumje, naseli pa naj se samo ljubezen do Boga in bližnjega. Samo tako boste mogli spoznati znamenja tega časa. Z vami sem in vas vodim novemu času naproti, času, ki vam ga Bog daje kot milost, da ga boste še bolje spoznali.« (25. 1. 1993) Apostoli morajo sprejeti Marijina sporočila in imeti čista ter ponižna srca. Premišljevati morajo Božjo besedo in moliti za uresničenje Božje volje v času, v katerega so poslani. »Samo z molitvijo morete dojeti in sprejeti moja sporočila in jih spremeniti v življenje. Berite Sveto pismo, živite po njem in molite, da bi spoznali znamenja tega časa. To je poseben

čas. Z vami sem zato, da bi vas približala svojemu Srcu in Srcu mojega Sina Jezusa.« (25. 8. 1993) Apostoli Kraljice miru bodo tako postali otroci luči in luč širili v času, ko je tema zelo močna.

Marija opozarja, da ljudje še vedno ne berejo znamenj časa. Vzrok težkih dogodkov je zlasti pomanjkanje ljubezni: »Ali ne prepoznate, da je vse to okoli vas, vse, kar se dogaja, zato, ker ni ljubezni? Dojemite, da je rešitev v resničnih vrednotah. Sprejmite moč nebeškega Očeta, ljubite ga in spoštujte. Hodite po stopinjah mojega Sina.« (2. 10. 2014) Znamenja časa so povezana s tistimi, ki še ne poznajo Božje ljubezni. Kar se slabega dogaja na svetu, razkriva pomanjkanje ljubezni. Marija želi, da se reši čim več ljudi. Ona, ki je Jezusova Mati in Mati vsega sveta, želi, da bi jo sprejeli in da nas vse povede k Jezusu.

Poleg tega, da znamenja odkrivamo in spoznavamo, je pomembno tudi govoriti o njih. To obdobje se je za apostole Kraljice miru začelo nekako z letom 2006. Marija jih/nas je spodbudila, da bi sprejeli ta izziv razmer in časa. Zato pravi: »*Ob popolnem notranjem odrekanju boste prepoznali Božjo ljubezen in znamenja časov, v katerem živite. Vi boste pričevalci teh znamenj in spregovorili boste o njih.*« (18. 3. 2006) Marija je usmerjala vidce skozi različna obdobja duhovne rasti in življenja. Vabila jih je, da bi se tega zavedali in bili žive priče.

Marija o znamenjih časov govori drugače, kot sta o tem govorila papež Janez XXIII. in tudi II. vatikanski koncil. Takrat so gledali na znamenja časa bolj pozitivno. Želeli so poudariti, da je Bog prisoten v spremenjenem zgodovinskem

dogajanju in ga je treba odkriti. Škofje so na II. vatikanskem koncilu zapisali: »Za izvrševanje svoje naloge je Cerkev v vsakem času dolžna preiskovati znamenja časov in jih razlagati v luči evangelija. Tako more potem v vsakem rodu na prilagojen način odgovarjati na večno vpraševanje ljudi o smislu človekovega sedanjega in prihodnjega življenja in o njunem medsebojnem odnosu. Treba je torej spoznati in razumeti svet, v katerem živimo, ter njegova pričakovanja, težnje in njegov pogosto dramatični značaj.« (CS 4) Bili so prepričani, da je človeštvo v novem obdobju svoje zgodovine, ki so mu dale pečat globoke in nagle spremembe, ki sta jih priklicala razum in ustvarjalna dejavnost.

Sporočila, ki jih je dajala Marija Mirjani, kažejo na drugačno

dogajanje, na težke dogodke in preizkušnje, ki čakajo vernike in prebivalce sveta v novem tisočletju. Podoben je tudi evangelijski način razmišljanja. Jezus je dal svojim učencem različna znamenja in jih učil, kakor naj jih spoznavajo in berejo. (Mt 24,32–33) Ta znamenja bodo razkrila obraz in prisotnost zla, zato morajo bili učenci budni in pozorni. (Mt 13,22–23) Tudi apostolska pisma govorijo o razkrivanju zla in pričakovanju Jezusovega prihoda. (2 Tes 2,3–4.9–10)

Kraljica miru preko svojih apostolov izraža skrb za prazna srca ljudi, ki ne poznajo Božje ljubezni. Apostoli se morajo soočiti z zlom, ki je v svetu. Ne sme jih/nas biti strah pred to stvarnostjo. Satan deluje z vso močjo in se polašča tistih, ki ne poznajo Božje ljubezni. *»Ubogi moji otroci, ozrite se okoli sebe in pogledjte znamenja časa! Kaj mislite, da zmorete brez Božjega blagoslova? Ne dovolite, da vas zavije tema! Iz globine srca hrepenite po mojem Sinu. Njegovo ime prežene tudi največjo temo. Jaz bom z vami, samo pokličite me: 'Tukaj smo, Mati, vodi nas!«* (2. 5. 2009) Marsikje kristjani še obiskujejo sveto bogoslužje in prejemajo zakramente, vendar mnogi nimajo izoblikovanega čuta za celovit sprejem verskih resnic in svetosti Božje milosti. Zato padajo v razne duhovne tokove, ki vidijo samo

določene poudarke Razodetja in zamegljujejo odgovornost pred Bogom. Radi bi naredili iz krščanstva neko čustveno varnost brez boja in resnične pripadnosti. S tem je povezan pozunanjen pristop k zakramentom. Dobro je, da zakramenti so, vendar duše ostajajo oddaljene od Jezusa, ki jih želi z njimi pozdraviti in okrepiti. Srečujemo se z upadanjem občutka svetosti za sveto evharistijo, na široko se opušča zakrament svetega zakona, spovedna praksa postaja čedalje redkejša in tudi umirajoči odhajajo brez svetih zakramentov. Na veliki preizkušnji je tudi podoba duhovnika in Cerkve.

O 'času Božjih znamenj' pa je Marija rekla tudi to: *»V tem času Božjih znamenj se ne bojte, ker sem jaz z vami. Pošilja me velika Božja ljubezen, da vas popeljem k odrešenju. Dajte mi svoja preprosta srca, očiščena s postom in z molitvijo. Samo v preprostosti vaših src je vaša rešitev.«* (2. 9. 2007) Verjetno je čas Božjih znamenj povezan z razodetjem desetih skrivnosti. Te ne bodo ne lepe, ne lahke. To bo Božji poseg v zgodovino. Ker bo povezan tudi z bolečino in s trpljenjem, Marija posebej pravi, da se tega ne smemo ustrašiti. (2. 3. 2013) Apostoli naj bodo budni in naj berejo Božja znamenja, ki so jezik Boga v času velikega odpada in nevere. (2. 3. 2018)

Marija je opozorila na pomen

razodetja, ki je zaključeno in ga skrbno ohranja krščansko izročilo. Ona mu ničesar ne dodaja, samo odpira pot k Jezusovemu sporočilu. *»Vam so te moje besede poznane, ker so resnica, resnica pa se ne spreminja. Toda mnogi moji otroci so jo pozabili. Otroci moji, moje besede niso niti stare niti nove, večne so. Zato vas, svoje otroke, kličem, da ste pozorni na znamenja časa, da 'zbirate razbite križe' in ste apostoli razodetja.«* (2. 5. 2016) Ljudje namreč zasramujejo znamenje križa in ga želijo odpraviti z javnih mest in iz zasebnih stanovanj. Zbiranje razbitih križev je lahko tudi povezovanje preganjanih kristjanov in njihovega pričevanja. Apostoli Kraljice miru so poklicani, da zbirajo pričevanja tolikih mučencev in jih pridružijo Gospodovi evharistični žrtvi. To je moč Cerkve, ki je ne more zlomiti niti silen napad zlobe.

Tu je mogoče spomniti na razmišljanje ruskega misleca Solovjova, ki je ob koncu 19. stoletja napisal pomenljivo razmišljanje o Antikristu. V imenu znanosti in razuma nekateri želijo odpraviti vero in zasenčiti Jezusa Kristusa. Tudi razlage Svetega pisma želijo zapreti v ozek krog literarnih znanosti, ne da bi upoštevali celovit pristop ter vero in izkušnjo svetopisemskih prič. Jezus Kristus je naša resnica, ker je globlji od nas, kot smo mi sami. Mnogi na to pozabljajo in si ustvarjajo umetne

ideje o človeku in potvarjajo življenje samo. Zato je toliko lažnih razlag, ki vse želijo slediti modi ter strastem ljudi. *»Ne dovolite, da bi ljubezen in dobrota bili skriti. Vi, ki ste ljubljeni, ki ste spoznali ljubezen mojega Sina, se spomnite, da biti ljubljene pomeni ljubiti. Otroci moji, imejte vero. Ko imate vero, ste srečni in širite mir, duša vam v radosti drhti. V tej duši je moj Sin. Ko se razdajate za vero, ko se razdajate za ljubezen, ko delate dobro bližnjemu, se moj Sin v vaši duši smehlja.«* (2. 2. 2018)

(Nadaljevanje na str. 37)

Intervju: BORIS MILAVEC

V MEDŽUGORJU MORE ČLOVEK DOŽIVETI ČISTO NEBEŠKO VESELJE

Tokrat v intervjuju predstavljamo duhovnika Borisa Milavca. Rojen slovenskim staršem je doštudiral in bil posvečen v duhovnika v Franciji. Pred dokončno odločitvijo za poklic je več let iskal odgovore na temeljna vprašanja. Vse nitke so se lepo povezale v Medžugorju ...

Najprej bi radi kaj izvedeli o vaši družini, otroštvu, mladosti?

Z našo družino smo živeli v Franciji, ob francosko-švicarski meji. Rastel sem v družini, ki je vsako nedeljo hodila k maši, ki je imela veliko stikov s Slovenci v Švici, ki je dosti pela, tudi romala. V bistvu nič posebnega, običajen zahodnjaški otrok. V zgodnji mladosti sem se izgubil v svetu, v

katerem vlada brezboštvo, imel pa sem veliko milost, da sem v srednji šoli bil v internatu pri patrih (takrat se te milosti nisem zavedal). Dano mi je bilo, da sem globlje spoznal evangelij, ga premišljeval, da sem kaj več slišal o svetnikih. Še vedno se spomnim nekaterih zelo privlačnih katehez teh patrov. Name so naredile globok vtis in dale pečat privlačnosti na vse, kar je Božje. Po drugi strani smo bili mladi in neumni in zmešanih čustev v tem svetu, ki prav ta čustva tako sladko hrani. Čudež je, da sem ohranil vero.

Kako ste izvedeli za Medžugorje?

Za to sem zelo hvaležen naši družini. Moj stric je maja 1988 organiziral družinsko romanje v Medžugorje, ki

se ga je udeležila tudi moja mama. Od tam mi je prinesla neko knjigo, ki sem jo bral in bral in bral. V njej so bila sporočila. Spomnim se, da je bila tiskana v slovenščini, in sicer v Avstriji (verjetno se tega še ni smelo tiskati v Jugoslaviji). Imela je zelo lepe fotografije, tudi vseh vidcev. Ta knjigo sem imel večkrat v rokah. Istočasno pa sem poslušal zelo glasno rock glasbo skupin AC/DC in Scorpions ...Tokrat se nisem zavedal, toda to je bil boj med temo in svetlobo. Po eni strani me je zelo privlačilo Medžugorje, zelo močno sem si želel iti tja. Celó strica sem prosil, da bi spet kaj organiziral, a takrat se ta milost ni zgodila. Šele 1994. leta sem šel prvič, takrat polnoleten, v Medžugorje. Prejel sem milosti z obrestmi, to je bilo nekaj neverjetnega. Medžugorje me je spremljalo preko moje družine, strica, mame, branja te knjige, dokler nisem šel tja. Nato sem popustil pod pritiskom te brezbožne civilizacije udobja, se odmaknil od Medžugorja, nisem pa nikoli prekinil s tem; bil sem

kot pritlikavi planet Pluton, ki je sicer zelo na robu našega Osončja, a ima njegova orbita še vedno za svoje središče Sonce.

Če ni bilo prvo romanje tako »usodno«, se je torej moralo zgoditi nekaj drugega, da ste se povsem spremenili?

Moja krščanska pot je taka, da sem se od osemnajstega leta dalje spraševal, če je vse res, kar uči krščanska vera. S prijatelji smo imeli zelo dolge debate o Bogu, iskal sem odgovore na vprašanja, ali je Jezus resnica, ali je nauk Cerkve pravi. To je bilo v drugem letniku gimnazije. V zadnjem letniku gimnazije sem prišel do racionalnega zaključka (in ne verskega!), da Bog je, da enostavno ni mogoče, da bi Boga ne bilo. A iskal sem še naprej, se spraševal, želel imeti temeljite odgovore. Izvedel sem za duhovne vaje v Paray le Monialu in se prijavil nanje. Ko sem decembra 1993 šel tja, sploh nisem točno vedel, kam grem. Nisem bil še veren. Tam pa sem prejel milost spreobrnjenja, tisto veliko luč Jezusovega Srca, tam se je popolnoma spremenilo moje življenje ... Takrat je bila moja najbolj goreča želja živeti vero, živeti z Jezusom, druga, podobno močna želja pa je bila iti v Medžugorje.

Ta želja se mi je izpolnila avgusta 1994, ko sem se udeležil Mladifesta. To je bil šele 5. Mladifest po vrsti, okrog p. Slavka Barbarića nas je bilo le 250 mladih. Bil sem goreč, zavzet

za to, da živim to, kar nam Marija naroča. Takrat sem tudi veliko razmišljal o tem, kar nam je veliki jezuit Edouard Glotin, teolog Srca Jezusovega, govoril o apostolu Janezu. Počutil sem se, kot da bi tudi mene Jezus dal Mariji, kot ji je dal Janeza: »Glej, tvoj sin!« V tem duhu sem tudi šel v Medžugorje in tudi sedaj poskušam živeti tako: Jezus nam daruje svojo Mater in nas daruje svoji Materi. Trudim se sprejeti ta dar Marijinega materinstva, ker ona nas rojeva v Svetem Duhu v krščansko življenje. Tako uči tudi sv. Ludvik Montfortski, tako sam doživljam krščansko življenje in duhovniško življenje ...

Lahko rečem, da so bila devetdeseta leta res neverjetna in kljub vojni zelo svetla leta: romal sem z go. Majo Zalar, lahko je bilo veseliti se, biti

kristjan in doživljati milosti nebeškega veselja v družbi mladih na tem festivalu.

Kdaj pa ste potem stopili na pot duhovništva?

Že istega leta sem vstopil v semenišče v Paray le Monialu. Vendar sem se v tretjem letniku začel spraševati o celibatu: ali bom lahko kljub celibatu »normalen«, vesel človek, kaj če se zaljubim, kaj če bom imel hude preizkušnje? ... Ob teh vprašanjih sem kot Peter, ki je hodil po vodi, podvomil in utonil v vodo čustev in sveta ... Zaradi pomanjkanja vere sem padel.

Zapustil sem semenišče in začel delati. Izgubil sem notranjo moč za svetost, željo po svetosti, nisem pa opustil vere, molitve in svete maše. To je trajalo nekaj časa, bilo je kar hudo. A Gospod me ni izpustil. V

tistem času mu nisem dal odgovora. Nisem rekel ne da, ne ne. Ker sem pustil vrata odprta, je Gospod želel moj odgovor. Bila je puščava. Po osmih letih sem čutil, da je čas za odgovor. Tisti čas sem potreboval, da sem spoznal samega sebe. Moj odgovor Bogu se je zaključil s prejemom zakramenta mašniškega posvečenja junija 2010 v Strasbourgu.

Kako pa sedaj gledate na tisti čas puščave?

Nikomur ga ne privoščim! Terezija Avilska je v svojih nagovorih rekla, da nas Božja milost vodi, da sami sebe spoznavamo. Je pa zelo težko spoznati samega sebe, ker smo bedni in ubogi, nemočni, nismo vredni Boga, resnično ga nismo vredni. To je živa resnica. Bog je tukaj zelo previden z nami, ker nam da okusiti, vsaj meni, nesmisel, absolutni nesmisel življenja brez Njega. Človeško življenje brez Njega, brez

evangelija, brez odrešenja nima nobenega smisla. Okusiti to je nekaj groznega. To je takšna duhovna tema! Nobena materija, nobena oseba vas ne more osrečiti, ker veste, da je že vse izgubljeno.

Vam je Medžugorje v tem času kaj pomagalo?

Boril sem se, da bi ohranil stik z njim. Prav takrat pa mi je v roke prišla neka zelo slaba knjiga o Medžugorju v francoščini. Me sicer ni prepričala, ker je bila zelo neobjektivna (njen avtor je bil francoski zgodovinar, ki je bil proti Medžugorju), me je pa zamajala in zasejala dodatne dvome glede Medžugorja. Tako dve ali tri leta nisem šel tja. Potem pa sem ponovno šel na Mladifest in takrat sem spet zadihal tisti Božji nebeški zrak.

Kaj pa Mladifest daje mladim?

Najprej daje doživetje skupnosti, ki je vesela, zelo iskrena, dobra. Meni je bilo to doživetje skupnosti in naših

medsebojnih odnosov med kosili, na Hribu prikazovanj, nekaj čudovitega, zelo močnega, dalo mi je moč in veselje. Mladifest pa je tudi osebno doživetje, in sicer doživetje skupnosti Gospoda in Marije ter delovanja Svetega Duha. Skupnost na medčloveški ravni (horizontala) omogoča, da lažje stopim v globok odnos z Gospodom (vertikala). V Medžugorju so mi pomembni horizontalni odnosi med ljudmi in vertikalni odnos z Gospodom. Uživam v skupnem petju, veselju, skupnih obedih, potrebujem pa tudi umik v mir in tišino. Večerno češčenje v tišini, ko smo vsi sami pred Gospodom, je nekaj najbolj osebnega. To je bil zame Mladifest: vesel ambient, Marijin rojstni dan, posebne milosti. Cel program je ena sama milost in polnost doživetja krščanskega življenja. Pomembna je tudi pokora: hoja, da se spotimo, malo spimo. Vsaj mi smo zelo malo

spali, bili smo polni neke nadnaravne moči. Ko sem prišel nazaj, bi se najraje še za nekaj dni vrnil nazaj, v tisto Gospodovo bližino, v Njegovo ljubezen, mir, nebeško veselje. To je čas zelo močnega duhovnega, čustvenega in človeškega doživljanja, polni čas, ko se z lahkoto čuti posebna Božja in Marjina bližina ... To je kot gora Tabor, ko čutiš veselje, dobroto, zastonsko veselje, eno srce, ko želiš enostavno ostati v Medžugorju.

Kdaj ste pa sami začeli spremljati romanja v Medžugorje kot duhovnik? Najbrž ste začeli že v Franciji? Je med francoskimi in slovenskimi romarji kakšna razlika?

Mislím, da je nam Slovencem Medžugorje bolj domače. Zaradi jezika, bivše Jugoslavije, kulture. Za Francoze in Švicarje pa je bilo veliko novega, najprej sam kraj, potem vsekakor revnost sveta in bistveno nižji standard. Še večji šok pa je zanje

bilo vse, kar so slišali o veri, cerkveno osebje na zahodu je namreč plehko, brez okusa. Ko so slišali evangelij, so ga začutili kot nož, ki zareže do mozga (prim. Heb 4,12). Nekateri so se spreobrnili, ker so na novo odkrili duhovnost, Jezusa kot živega Boga ... Zmeraj so prekipevali od veselja, da so lahko bili tam, hvala Bogu skupaj. In to doživetje skupnosti se je kar prijelo in je trajalo še lep čas po romanju.

Za Slovence pa je Medžugorje novost, ki se je ne naveličajo in ki jih vedno znova navdaja z veseljem. Vedno je kaj novega ... Veliko ljudi ima prav žejo po skupnosti, po miru, po molitvi, po bratski ljubezni. To je ena od stalnic Medžugorja.

Ali udeležence kaj pripravljate na romanje v Medžugorje?

Pripravljali smo se z molitvijo in z branjem temeljnih sporočil. Povedal sem jim tudi, da bo lahko boj, da jim bo hudič hotel preprečiti odhod v Medžugorje, ker ve, da je v zelo veliki nevarnosti za svoje kraljestvo. Zato pa naj se držijo skupnosti, da bomo držali drug drugega z molitvijo (kot alpinisti, ki se povežejo z vrvjo in druge drugega varujejo). V Franciji smo se pripravljali skoraj cel mesec. Za Francoze in Švicarje je bila Bosna in Hercegovina neki drugi svet, zato jih je bilo treba pripraviti na vse: na hrano, na »komfort«, na to, da jih bo več spalo v eni sobi ... V Sloveniji to ni bilo potrebno.

Ste še kaj posebej poudarili?

Vedno sem romarjem rekel: ne gremo, da nekaj prosimo. Na romanje, pa ne samo v Medžugorje, moramo iti z odprtim srcem, da ne iščemo sebe, ampak da stopimo v tisto, kar Bog želi za nas. To je tisto: »Gospod, zgodi se mi po tvoji besedi.« Povej mi, kaj Ti želiš. Ne štejem jaz, Tebe želim spoznati, za Teboj želim hoditi. Prikaži se mi, dovoli mi okusiti Tvojo prisotnost. Da pozabimo nase in svoje želje, da vse to opustimo, in da gremo res za Gospodom, to se mi zdi bistveno. Ker če naš namen ni čist, se zna zgoditi (in tudi to sem videl), da se ta milost »ne prime«. »Kdor hoče hoditi za menoj, naj se odpove samemu sebi« ...

(Nadaljevanje in konec prihodnjič.)

Intervju pripravila: Petra Černivec

Foto: arhiv revije in

<http://www.sломisija.ch/SLOMISIJA/slovenske-mase-2/basel/>

Svetnica 20. stoletja

BLAŽENA S. ZDENKA CECILIJA SCHELINGOVA

(24. 12. 1913–31. 7. 1955),

*zavetnica mučencev za vero, medicinskega osebja in zapornikov,
iztegnjena roka Božjega usmiljenja*

»Ljubezen je kot mehka preproga, pokriva vso hrapavost ceste.«

(bl. s. Zdenka)

V teh časih, ko spremljamo vojno stanje v ne tako zelo oddaljeni Ukrajini, se sprašujemo, zakaj smo tako slepi in ne uvidimo, po tolikih zgodovinskih dogodkih, da zlo še nikoli ni prineslo nič dobrega. Prinaša le nesrečo in trpljenje. Če bi sledili Božjim zapovedim ljubezni, bi lahko že tukaj živeli raj.

Tokrat se v zapisu vračamo v zgodovino temačnega obdobja 2. svetovne vojne in časov preganjanja, ki so sledili po njej, v petdeseta leta 20. stoletja. Pot pa nas vodi v kraje današnje Slovaške, ki jo tuji velikokrat zamenjajo prav z našo državo Slovenijo.

»Z nasmehom trgajte vrtnice bolečine, z nasmehom podarjajte

besede, z nasmehom pomagajte, z nasmehom sprejemajte krivico, z nasmehom nosite resnico o sebi, z nasmehom sprejmite, ko vas zavedejo, z nasmehom prekrijte vse, kar boli. Hodite z nasmehom, tudi če ste zelo žalostni. Z nasmehom korakajte proti Golgoti, tam boste našli tistega, ki je vso laž, zlobo in hinavščino in prevaro ljudi prepoznal pred vami. On vas pusti, da korakate po že utrjeni poti. Kako nehvaležni bi bili, če se vsemu ne bi nasmehnili,« je zapisala s. Zdenka Cecilija Schelingova in tako na neki način orisala svojo življenjsko pot.

Mala Cecilija se je rodila okoli polnoči 24. decembra v goratem predelu današnje severovzhodne Slovaške (takrat še država Češkoslovaška), v mestu Krivá v Oravi, ki je 740 km oddaljeno od Ljubljane. Bila je že deseti otrok v družini očeta Pavla in mame Zuzane. V njeni vasi je bila osnovna šola, ki jo je obiskovala osem let, od 1922 do 1930. Že leta 1931 se je kot kandidatka pridružila Kongregaciji usmiljenih sester Svetega Križa, šolanje pa nadaljevala

Spomenik pred rojstno hišo

v šoli za medicinsko sestro in radiologinjo. Po sedmih letih je kot s. Zdenka izrekla svoje prve zaobljube in začela delati v Bratislavi v državni bolnišnici na oddelku za radiologijo. Kot medicinska sestra je kasneje delala še v deželni bolnišnici v kraju Humenné in v vladni bolnišnici v Bratislavi kot laboratorijska asistentka. Svoje večne zaobljube je izrekla 28. januarja 1943. Ko je delala kot medicinska sestra na več oddelkih, ni bila le strokovna, ampak tudi človeška, prijazna in nesebična. *»Od Gospodovega oltarja sem šla na oltar svojega dela,«* je povedala. Dejala je, da je cilj njenega življenja: *»Ljubiti Jezusa, ljubiti ga z vso močjo svojega srca in reševati duše, da bi bil ljubljen.«* Rekla je celo: *»Tako zelo ga imam rada, da ga želim osrečiti, ne da bi vedel, da sem to jaz.«*

Ko bi že mislili, da so najtežji časi 2. svetovne vojne minili, je sledilo še

eno temačno obdobje. Po politični spremembi leta 1948 se je v nekdanji Češkoslovaški začelo odkrito preganjanje Cerkve in njenih predstavnikov, številni verniki so bili diskriminirani zaradi svoje vere, škofje in duhovniki aretirani ali preganjani, verske kongregacije so bile razpuščene, člani pa poslani na prisilno delo. S. Zdenka se je pogumno zoperstavila neupravičenemu nasilju. Pomagala je duhovnikom, da so lahko pobegnili, sicer bi jih usmrtili.

Ko je bila v bolnišnici v Bratislavi, so na njen oddelok pripeljali bolnika, ki je bil pretepen in resno poškodovan. S. Zdenka mu je oskrbela rane in izvedela, da je duhovnik. Ko je bil dva dni v bolnišnici, je poveljnik straže izdal ukaz, da ujetnika pripravijo, da bi ga peljali nazaj v pripor. S. Zdenka je vedela, da je duhovnik v tako slabem stanju, da tega ne bo preživel,

zato je stopila v stik z nekaterimi ljudmi, ki bi ji lahko pomagali, da bi duhovnik pobegnil. Zvečer je poveljniku, ki je varoval duhovnika, dala uspalno tableto. Tako so uspeli odpeljati duhovnika in zbežati. Zjutraj, ko se je poveljnik zbudil, ujetnika ni bilo, obkolili so vso zaporniško bolnišnico, vse sestre pa so zbrali v eni dvorani. Začeli so preiskave proti s. Zdenki, saj je bila tisti večer njena izmena in njej je bila dodeljena skrb za tega ujetnika. Takrat je videla, da je prišel njen čas. Stekla je v bolnišnično kapelo, kjer je molila za duhovnika Štefana Koštiala, ki mu je pomagala pobegniti. *»Gospod Jezus, svoje življenje žrtvujem za njegovo življenje. Pomagaj mu, da ostane živ!«* je molila. Gospod je sprejel njeno žrtev in ji dovolil najvišje pričevanje ljubezni. *»Ne želim biti samo svetnica, ne bojim se trpeti zate. Samo enega se bojim – svoje volje. Vzemi jo, ker hočem vse, kar hočeš ti,«* je klicala Jezusu. Na tak način je vsak dan iskala Božjo voljo.

Prav kmalu je prišla državna policija in jo 29. februarja 1952 aretirala. Zadržali so jo v preiskovalnem priporu v palači pravosodja v Bratislavi. Tam so jo zasliševali, doživela je številna ponižanja in grozovito so jo mučili. 17. junija 1952 so ji izročili izmišljeno obsodbo zaradi izdaje. Za 12 let je izgubila svobodo in za 10 let državljske pravice. Zaprta

je bila v Rimavski Soboti, Pardubicah, Brnu in v zaporniški bolnišnici Pankrác v Pragi. Tam je spoznala gospo Heleno Wilde – Kordovó, ki je bila edina oseba, ki ji je s. Zdenka zaupala podrobnosti svojega življenja in dogajanj v priporu. Njeno pričevanje so po štiridesetih letih posneli in zapisali. Ko jo je Helena videla, da v priporu ves čas moli, jo je vprašala, zakaj tako vztrajno moli. In s. Zdenka ji je odgovorila: *»No, najprej molim za tiste, ki so me mučili in poniževali. Prosim, da bi Bog omehčal njihova srca, da bi jim preprečil, da bi ponavljali, kar so meni storili.«* Opisala ji je tudi grozovito mučenje, ki ga je preživela. Zaradi mučenja, udarcev, pretepanja po prsih in drugod po telesu je kasneje dobila tumorje, ki so postali rakavi, zato je hudo zbolela. Dejala pa je: *»Vem, da je Gospod sprejel mojo žrtev za duhovnika.«*

S. Zdenka je bila kot neozdravljivo bolna izpuščena iz praškega zaporu 16. aprila 1955 in še takrat je naletela na zaprta vrata svojega doma in ostala sama, kajti samostanu in sestram je bilo ukazano, da je ne smejo sprejeti, ker je obsojenka in ker je bila neposlušna. K sebi jo je vzela prijateljica Apolonija, od tam pa je bila kmalu sprejeta na onkološki oddelek bolnišnice v Trnavi. Tik preden so jo odpeljali, je Apoloniji še dejala: *»Odpuščanje je največja stvar v življenju.«*

Z nasmehom na obrazu je odšla v nebesa 31. julija 1955 v Trnavi kot 38-letna redovnica, ki je žrtvovala svoje življenje za duhovnika. 2. avgusta 1955 so njene posmrtnne ostanke pokopali na starem pokopališču v Trnavi.

6. aprila 1970 je Július Matečný, sodnik deželnega sodišča v Bratislavi, izjavil, da je s. Zdenka – Cecílija Schelingová nedolžna: »Prejela je lažno obtožbo ... izrečeno s kaznijo velike izdaje ... na podlagi dejstev, ki jih je zmanipulirala sama državna policija.« 18. novembra 1970 je višje sodišče sodbo v celoti razveljavilo in tako s. Zdenki ponovno podelilo polne državljanske pravice.

15. oktobra 1979 so bili posmrtni ostanke s. Zdenke izkopani skupaj s posmrtnimi ostanki drugih desetih sester usmiljenk Svetega Križa. 16. oktobra so jih prenesli na pokopališče v Podunajské Biskupice.

Nadškof Ján Sokol je 18. septembra 2000 v Trnavi odprl škofijski postopek za beatifikacijo s. Zdenke. Drugi izkop njenih posmrtnih ostankov je bil 16. junija 2003. 7. julija 2003 je bila končana rimska faza procesa beatifikacije. Papež sv. Janez Pavel II. je ob obisku Slovaške 14. septembra 2003 s. Zdenko Cecilijo Schelingovo razglasil za blaženo.

Misli s. Zdenke:

»Jezus zmore vse, zaupanje vanj dela čudeže.«

»Nič me ne bo prestrašilo, ne veter ne gosti oblaki, le trenutek bo, da bo zraslo moje zaupanje, da je moje ljubo sonce za oblaki,« je molila.

»Bog nam daje prav toliko poguma, kolikor trpimo; ko doda trpljenje, doda tudi milost.«

»Trpljenje, ki ga prinaša dan, je težko in veliko. Vendar pa sprejmimo trpljenje, ki ga Bog pošilja, s polnim

Kapela v samostanu sester Svetega Križa

objemom, ne le s konicami prstov. Če želimo od Jezusa dobiti poljub ljubezni, se moramo tako približati njegovi trnovi kroni, da se zbodemo vanjo.«

»Ne bojte se trpljenja, Bog vedno da moč in pogum, ki ju potrebujemo.«

Molitev:

Moj Bog, želim si, da bi se vsak moj srčni utrip dvignil k tebi, mojemu izvoru in končnemu cilju; da bi lahko vsak utrip mojega utripa izrazil mojo iskreno žalost zaradi mojih grehov; da je lahko vsak moj vdih dejanje popolne ljubezni do tebe, moje najvišje dobro. To je tisto, kar si želim iz dna srca.

Moj Bog, sprejmi to mojo odločitev in jo podpri s svojo milostjo!

Molitev za kanonizacijo blažene s. Zdenke:

Oče naš, blaženi Zdenki si podaril luč in moč Svetega Duha ter ji dal milost, da živi pravo krščansko in versko življenje do mučeništva po zgledu Jezusa Kristusa. Prosim, daj nam milost ..., ki jo prosimo od tebe po njeni priprošnji, v upanju, da jo bo Cerkev kmalu dodala med tvoje svetnike. Daj tudi, da bi postala zgled prepričljivega krščanskega življenja in vzor velikega spoštovanje zakramenta mašniškega posvečenja za ljudi našega časa. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Ljubezen Jezusovega Srca:

Ljubezen Jezusovega Srca, ogrej moje srce.

Moč Jezusovega Srca, okrepi moje srce.

Usmiljenje Jezusovega Srca, odpusti mojemu srcu.

Kraljestvo Jezusovega Srca, popolnoma osvoji moje srce.

Volja Jezusovega Srca, kraljuj nad mojim srcem.

Gorečnost Jezusovega Srca, použij moje srce.

O, dobri Jezus, skrij me v svojem Srcu.

Trnova krona Jezusovega Srca, rani me.

Voda Jezusovega Srca, umij me.

Luč Jezusovega Srca, razsvetli me.

Plamen Jezusovega Srca, vžgi me.

Križ Jezusovega Srca, okrepi me.

Kri Jezusovega Srca, razveseli me.

Rana Jezusovega Srca, sprejmi me,

da bi za vedno prebival v tebi. Amen.

Zbrala in pripravila: Klavdija Jurišić

Viri tekst in foto:

[https://www.zdenka.sk/en/page/bl-zdenka/curriculum-vitae;](https://www.zdenka.sk/en/page/bl-zdenka/curriculum-vitae)

<https://www.pametnaroda.cz/en/schelingova-zdenka-cecilia-1916>

<https://www.slovoplus.sk/sedem-lekcii-od-sestry-zdenky/>

Poromali smo PRVIČ V MEDŽUGORJU

Moja tiha, še neizpolnjena želja je bila, da se enkrat v bližnji prihodnosti udeležim romanja v Medžugorje. Malo me je tudi skrbelo, ali sem sploh dovolj verna za tako pot.

V domači župniji sem že nekajkrat opazila, da tudi domačin Jurij Rakuš organizira to romanje, in letos se je vse tako »zložilo«, da sem lahko poromala z njim za prvomajske praznike.

Skupina je bila kar velika, 80 udeležencev, starih od 4 do preko 80 let. Opazila sem, da se mnogi udeleženci poznajo že od prej, saj redno romajo tudi večkrat na leto. Med potjo smo molili rožni venec, prepevali in se pogovarjali. Večkrat smo se tudi ustavili, prvič za zajtrk, ki ga je pripravil kar sam vodič Jurij.

Proti cilju nas je varno vozil šofer Tone.

Duhovni vodja je bil brat kapucin Marjan Potočnik, ki je bil vedno na voljo za pogovor in spoved. Daroval je tudi dve sveti maši.

Po prihodu v Medžugorje smo se namestili v penzionu, povečerjali, nato pa odšli v cerkev k sveti maši in večernemu programu pred Najsvetejšim, kjer me je na poseben način prevzela spremljevalna glasba.

Oba naslednja dneva smo začeli z romanjem, na Križevac in na Podbrdo. Pot je skalna, vendar romarjev ostre, ponekod pa že zelo zlizane skale ne motijo, tako da so se nekateri vzpenjali tudi bosi. Presenetilo me je, kako dobro in brez težav smo zmogli pot. Zdi se mi, da so

moč za vzpon dobili tudi tisti, ki niso bili najboljše pripravljeni. Tako se odraža moč vere in Marijina skrb za nas.

Na programu našega romanja je bil tudi obisk komune Cenacolo, kjer smo se srečali s spreobrnjenim odvisnikom, ki je iz globokega brezna prišel na pravo pot. Pri tem mu je pomagalo tudi bivanje v komuni. Obiskali smo tudi vas Šurmanci, kjer smo počastili relikvije sv. Janeza Pavla II. in sv. Favstine Kowalske. Vzeli smo si čas še za obisk Jezusovega kipa, imenovanega Vstajenje, ki ga je Medžugorju podaril slovenski kipar Andrej Ajdič. Iz tega kipa malo pod desnim kolenom stalno pronicaajo na površino kaplje, ki so po svoji sestavi enake človeškim solzam. To je res nekaj osupljivega, izvor kapelj pa je

nepojasnen.

Hitro je prišel čas vrnitve. Na poti domov nas je Jurij povabil k besedi in slišali smo nekaj zelo zanimivih osebnih pričevanj.

Dejstvo je, da se Medžugorje dotakne vsakega, nekaterih bolj, drugih manj. Marija varuje ta kraj, seveda pa poudarja, da brez molitve – rožnega venca, evharistije, spovedi, Svetega pisma in posta ne bo šlo nikjer!

Medžugorje se me je dotaknilo. Upam, da se bo poglobila tudi moja vera in da ga bom še kdaj videla.

Zahvaljujem se našemu organizatorju Juriju za dobro organizacijo in Pavletu, oba sta lepo poskrbela za vse.

Hvaležna romarka

POSLANKA MIRU

*Gospod Jezus, ki si Gospod miru,
ki prihajaš v človeške bolečine in miriš viharje življenja,
podaril si nam svojo Mater Marijo za poslanko miru.*

*Pošiljaš nam jo, da kaže posameznikom
in skupnosti pot do miru in človeškosti.*

*Že dolgo se ljudje oddaljujemo od Tebe in Cerkve,
in pozabljamo na žrtev Tvojega življenja,
ki je globino hudobije prežarila z odpuščanjem in
ljubeznijo.*

*Gospod Jezus, Tvoja Mati želi prijeti človeštvo za roko
in ga dvigniti iz blata, v katerem se izgublja.*

*Z materinsko toplino in vztrajnostjo kliče
trda in uporna srca tistih,*

ki nemirni hodijo daleč od sebe, bližnjih in Boga.

Rada bi jih omehčala in naravnala k Tebi, ki si Odrešenik.

Svari pred hudobnim duhom,

ki prav samopašno ruši in podira.

*Kot rjoveč lev hodi po svetu, seje strah in sovraštvo
in uničuje vse, kar pride v njegove kremplje.*

*Gospod Jezus, nebeški Oče dopušča upornost,
kakršne svet še ni poznal, ti pa pošiljaš Marijo,
da bi bila blizu tvojim bojevnikom in vsem, ki jih je strah.*

Vabi jih, da bi poživali vero vate,

da bi se z vsem srcem opredelili in Te poslušali.

*Vabi jih, da bi priznali dostojanstvo vsakemu človeku
in bili solidarni z najmanjšimi.*

*Njena materinska bližina kliče po pravičnosti
in miru, ki je sprava s sabo, z drugimi in Bogom.*

***Gospod Jezus, naj Tvoja poslanka miru
pomiri vznemirjena srca, izruje sovraštvo,
strah in lenobo.***

***Naj nas uči vesele budnosti,
sprejemanja Očetove volje v vseh okoliščinah
in vztrajne, pogumne hoje za Teboj.***

***Naj v njeni bližini zacvetita ljubezen in odpuščanje,
da tudi v težavah ne bo prostora za nemir in počasnost.
Vse bo našlo svoje mesto v daru, ki je šel do konca.***

Primož Krečič

Foto: Mateo Ivanković

8. MARIJIN DAN

SOBOTA, 11. JUNIJA 2022

CERKEV MARIJINEGA OZNANJENJA

V VELESOVEM

OKVIRNI PROGRAM

9.00 Rožni venec

10.30 Nagovor gosta iz Medžugorja
(Kratek odmor)

12.00 Sveta maša

7-krat Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu ...
Molitev za ozdravljenje pred Najsvetejšim
Posvetitev Marijinemu Srcu

14.00 Zaključek
(Druženje na samostanskem vrtu,
agape iz popotne torbe)

PRILOŽNOST BO ZA SVETO SPOVED.

Pričevanje

OČE FRANC ŠPELIČ, MOJ TAST

V tokratnem prispevku bi rad podal nekaj svojih spominov na očeta Franca Špeliča, ki izhajajo iz mojih izkušenj, in s tem povezanih doživetij, ki sem jih imel s svojim tastom. Spomini izpod mojega peresa so torej bolj »zetovski«.

Velikokrat sem zaznal v vernih krogih, kako različno cenimo ljudi, ki živijo med nami, ali pa tudi tiste, ki so od nas že odšli in so nas tako ali drugače zaznamovali. Marsikdaj so take ocene daleč stran od resnice in pravice. So laži. Ja, tudi laži se pojavijo, pa čeprav se, običajno po daljšem času, izkaže, da smo se o omenjeni osebi motili, da smo nekoga krivo sodili.

Oče Špelič je imel težko in razburkano mladost. Potem si je pa

tudi v svojih srednjih in poznih letih še sam »zagrenil« življenje. Vendar od svoje vere in prepričanja o obstoju Boga ni več odstopil tako kot v rani mladosti, ko je bil v »opoju zmagoslavja« kot eden od zmagovalcev naše revolucije ves navdušen in prevzet. Takrat je razmišljal tako, kot so mu rekli drugi. Ko pa je začel razmišljati s svojo glavo, je ostal zvest novim spoznanjem, pa čeprav je na kocko postavil svoje življenje, zraven pa tudi vse svoje najdražje pahnil v negotovost in revščino. A je vztrajal. Človek z vero. Koliko pomeni to, da ima človek vero! Ko ostane povsem sam, odrinjen od vseh, izločen iz družbe ... Ni obupal. Nasproti mu je

prišel Bog, v Medžugorju Devica Marija – Gospa, potem se je zgodil še Kurešček. V zadnji četrtini svojega bivanja je »odslužil« vse »napake« od prej, vsaj trudil se je. Ljudem se je razdajal in s Kristusovimi ranami na svojem telesu v teh težkih letih trpel za nas, za verno in neverno občestvo. Verjamem, da sedaj moli in prosi za nas, ki smo še ostali tu, in da nam pripravlja prostor v nebesih, če bomo tja prišli.

Pred kratkim sem se vrnil iz Medžugorja. Čutil, res močno sem čutil njegovo bližino. Še nikdar tako. Kjer sem hodil in vodil svojo skupino, povsod sem se spominjal vsega, kar se mu je na tem svetem kraju dogodilo. V cerkvi sv. Jakoba v zakristiji, na Hribu prikazovanj na Podbrdu, pred Marijinem oltarjem pa še bi lahko našteval. Obenem sem razmišljal o Marijinih sporočilih, ki jih je prejel, ter njenih prošnjah, da se obnovi porušena cerkev na Kureščku. Njegova prizadevanja za obnovitev tega svetišča zna le malokdo ceniti. Hvala pa vsem, ki vztrajate v veri in molite za boljše čase vedno bolj

preganjanih kristjanov.

Na očeta Franca me veže še en poseben spomin. S pokojno ženo sva romala v Medžugorje z eno od romarskih skupin. Nisva vedela, da je njen oče tudi tam. Srečali smo se za cerkvijo. Bil je na invalidskem vozičku, saj je tisti čas že bolj težko hodil. Vsi skupaj smo bili malo presenečeni, ampak Medžugorje je tako ali tako kraj presenečenj. Ker je imel prav tiste dni rojstni dan, naju je povabil na sveto mašo, ki jo je navsezgodaj jutraj daroval v kapelici Oaze miru. Bilo nas je samo nekaj prisotnih.

Prav med to mašo je mene močno prevzel pogled na velik križ ob strani oltarne mize, na katerem je razpeto močno okrvavljeno in izmučeno Jezusovo telo. Nehote sem se vprašal, ali je umetnik pretiraval s to podobo, ali pa nas umetniki drugih upodobitev Križanega »razvajajo« in nam prizanašajo z resnico. Kaj je torej res? Kdo bi vedel! O tem mora premišljevati vsak sam – v molitvi in s Svetim pismom v roki. Sam se k temu spominu pogosto vračam. V mislih pogosto obiščem tisto kapelico in stojim pred tistim velikim križem z izmučenim Gospodom na njem. Ko pa grem mimo Oaze miru, me vedno prevzame neka milina in posebna toplina.

Mir in dobro vam želim!

Jurij

Pričevanje

IZPOLNITEV HREPENENJ IN ISKANJ

Prvič sem prišla v Medžugorje leta 1984, na tretjo obletnico prikazovanj. Stara sem bila 25 let in eno prvih presenečenj je bilo to, da sem opazila, da smo mnogi mladi začutili neki klic v srcu. Opazili smo, da se v tem neznanem kraju nekaj dogaja, nekaj, kar se je nenadoma zdelo povsem neverjetno. In ta klic je bil močnejši od nelagodja, ki smo ga čutili ob potovanju v zelo neznano državo. Medžugorja na zemljevidu ni bilo mogoče najti, vedelo se je, da je nekje pri Mostarju, nekaj takega, a se ni vedelo veliko. Pot do sem je bila prava pustolovščina. Eden od mojih bratrancev je organiziral dva minibusa, enega iz Münchna in enega iz Salzburga, in zbral ljudi vseh generacij – bili smo mladi, pa tudi sorodniki, starejši od 80 let. Zadaž za

šolo v gozdu smo postavili dva šotora, a so nas odgnali stran, tako da smo spali v spalnih vrečah v vinogradih za cerkvijo. To je bilo res pravo romanje. Pri domačinih smo nastanili le najstarejše tete. Zanje se je našel prostor, za nas pa ne.

Zame je bila najlepša in najpomembnejša in prva izkušnja – izkušnja molitvenega ozračja. V Medžugorje smo prišli, ne da bi nam kdorkoli karkoli povedal. Ko smo z avtobusom prispeli, smo se ustavili neposredno pred cerkvijo. Takrat se je to še dalo. Videli smo, da so ves prostor okrog cerkve gola tla, zemlja. Nikjer ni bilo nobenega tlaka, ni bilo kamnov, bila je gola zemlja, na kateri je na stotine ljudi klečalo v absolutni tišini. Ko smo izstopili iz avtobusa, sem takoj odšla v cerkev, v kateri je

vladalo molitveno ozračje, ki me je dobesedno vrglo na kolena. Občutila sem samo: „Glej, tukaj smo!“ Neverjetno ozračje! Videla sem, kako skozi vrata ob oltarju prihajajo otroci. Pokleknilo so za oltarjem in začeli nekaj govoriti, moliti. Nisem razumela niti ene samcate besede. Nato so vstali in izstopili na drugi strani. Šele kasneje smo ugotovili, da smo mi tja prišli točno ob času prikazovanja 24. junija 1984, na tretjo obletnico. To srečanje je bilo srečanje z ljudmi, ki nas sploh niso poznali, nič nam niso rekli, so pa dopustili, da smo mi smo vstopili v njihovo molitveno ozračje. V času prikazovanja se tukaj vedno občuti nekaj posebnega: občutiš to milost molitve, ki je prisotna kot neki bonus. Vstopiš vanjo in dogaja se nekaj, kar ni naše delo. Tukaj so bili tudi drugi ljudje, ki so že imeli to izkušnjo in ki so nam dopustili, da vanjo skupaj z

njimi vstopimo tudi mi.

Naše romanje je trajalo tri dni. V tistih treh dneh smo šli na Križevac in na Podbrdo – druge možnosti ni bilo, ker ni bilo bifejev ali česa drugega ... Sedeli smo zunaj, v naravi. Svoje osebno srečanje sem doživela na Križevcu. To je bil dogodek, ki razmejuje moje življenje na čas pred njim in na čas po njem. V tem srečanju se je zgodilo nekaj preprostega. Preprostega? No, ni ravno tako! Bila sem videna. Bilo je srečanje, o katerem si nisem niti v sanjah mislila, da je mogoče. Bilo je nevidno, a zelo živo. Postavljena so mi bila tri vprašanja in odgovor je bil že tam. V moje življenje je vstopil nov Bog, kakršnega prej nisem poznala. Bila sem katoličanka, hodila sem v cerkev, molila, vse to po pravilih, ki se jih je treba držati. V tistem trenutku pa sem srečala živega Boga in živo Mater, ki sta mi pokazala, da je tisto, kar onadva ponujata, veliko več; bila je to taka polnost ponudbe, da je še sanje ne zmorejo. Ta pogled, ki je počival na meni, mladem dekletu, in to srečanje sta popolnoma in za vedno spremenila moje srce. To ni bil več Bog pravil, manir in dopadljivega obnašanja, ampak nenadoma Nekdo, s katerim se da živeti napeto življenjsko avanturo, ki vedno ima nekaj, kar ti lahko da, ki nas je ustvaril.

V tistem trenutku sem spoznala, da je On zame vse – in vsi moji mali

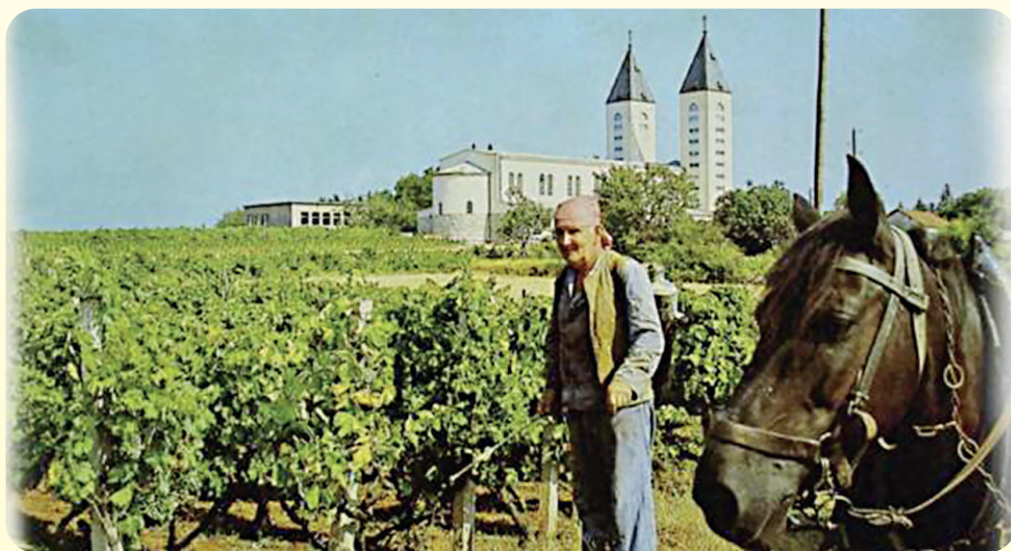
življenjski ideali, vsi skromni cilji so nenadoma postali prah. V sebi sem nosila hrepenenje in tu je bila izpolnitev vsega, kar sem do takrat iskala. Zaradi okolja, iz katerega izhajam, sem bila na vseh mogočih mestih, kamor običajen človek ne zaide, v vseh možnih lokalih v najrazličnejših državah, v katerih sem delala, in vedno sem se spraševala, kdo so ljudje in kaj iščejo. Šla sem povsod, kjer so bili ljudje, v gradove in jarke. Vedno sem vedela: kjer so ljudje, tam je Bog, vedela pa sem, da obstaja več kot to, da so možnosti še večje. Ko sem takrat tukaj srečala Boga, sem doživela nepopisno veselje in hkrati nepopisno bolečino. Pomislila sem: 25 let te iščem in šele zdaj si prišel? Zakaj tako pozno? Pri 25 letih sem se počutila staro. Bila sem izčrpana od življenja, bilo je težko, doživela sem veliko življenjskih razočaranj. Mlad človek išče tisto, v

kar lahko verjame, išče razlog, zakaj bi moral živeti in zakaj sploh vse je. Če ne dobi odgovora, postane življenje prazno in utrujajoče. Človek si postavlja cilje, ki pa na dolgi rok niso izziv, jaz pa sem v tistem trenutku prejela velik odgovor - in to je bil sam Bog.

Imam občutek in od tistega dne verjamem, da nas vse nosi ista Božja moč, od katere izhajamo in h kateri se spet vračamo. Tudi če tega ne vemo, imamo notranje hrepenenje po tej polnosti. Srečanje na Križevcu je bilo zame konec nekega starega življenja in začetek povsem novega življenja. Bila sem ista oseba, a domov sem prišla popolnoma drugačna.

Milona von Habsburg
(pričevanje na nemškem
medžugorskem kongresu, 1. del)

Foto: arhiv revije

POBOŽNOST PRVIH SOBOT

Papež je posvetil Rusijo in Ukrajino Marijinemu Brezmadežnemu Srcu, sedaj pa smo na vrsti mi ...

Papež je v petek, 25. marca 2022, posvetil Rusijo in Ukrajino Marijinemu Brezmadežnemu Srcu. To dejanje je nas, katoličane, ponovno spomnilo na prikazovanja, preroške napovedi in zahteve Jezusa in Marije v Fatimi. Pa se zavedamo tudi tega, kar nebesa pričakujejo od nas? Spomnimo se, da je bila posvetitev le eden od dveh pogojev, ki jih je Devica Marija postavila Cerkvi na zemlji. Takrat še živeča vidkinja s. Lucija je dejala, da je posvetitev, ki jo je izvršil sveti papež Janez Pavel II. leta 1984 »nebo sprejelo«. Prav tako pa je tudi opozorila, da je premalo tistih ljudi, ki uresničujejo to, kar

Marija hoče. In ne vem, kakšen dokaz še potrebujemo, če za vse nas trenutna vojna med Rusijo in Ukrajino ni dovolj veliko opozorilo?

Ko se je Marija prikazala fatimskim pastirčkom 13. junija 1917 leta, je posvarila ves svet, da bo Rusija razširila svoje zmote po vsem svetu. Da se to ne bi zgodilo, je potrebno storiti dve stvari. Najprej naj papež ob navzočnosti škofov iz vsega sveta, posveti Rusijo Marijinemu Brezmadežnemu Srcu. In drugo: Katoličani morajo zadoščevati za grehe vsega človeštva, ki močno žalijo Boga in Devico Marijo, oz. njeno Brezmadežno Srce. Kot sredstvo za zadoščevanje je predlagala **pobožnost »petih prvih sobot«**. Tudi v naslednjih prikazovanjih v Fatimi je ponavljala:

»Če boste izpolnjevali moje zahteve, se bo Rusija spreobrnila in po svetu bo zavladal mir. Če pa me ne boste poslušali in ne izpolnjevali mojih zahtev, bo Rusija razširila svoje zmote po vsem svetu, kar bo povzročilo vojne spopade in preganjanje Cerkve. Veliko nedolžnih ljudi bo mučenih. Sveti oče bo zelo trpel. Mnogi narodi bodo uničeni.«

Toda Marijina želja glede posvetitve Rusije ni bila uslišana več desetletij, ali pa ni bila uslišana tako, kot je Marija želela. In uresničevalo se je to, na kar je Marija opozorila. Ko je končno 25. 3. 1984 papež Janez Pavel II. posvetil Rusijo, so se »zmote Rusije« že dogajale po vsem svetu. Ne samo da je komunizem in marksizem preplaval dobršen del sveta, ampak so se razširile tudi druge oblike praktičnega brezboštva, materializma, nemoralnega življenja in ubijanja nerojenih otrok, kar so podpirale tudi mnoge državne institucije.

Po omenjeni posvetitvi, pri kateri pa Janez Pavel II. ni izrecno omenjal Rusije, je pojasnil vatikanskim

diplomatom, da tega ni storil zato, da bi se izognili neslutnim političnim posledicam. Da bi se jim izognil, je njenemu Brezmadežnemu Srcu posvetil ves svet in tako je bila v to posvetitev posredno vključena tudi Rusija. In ker so se njene zmote že razširile po vsem svetu, je bilo potrebno posvetiti ves svet.

Po tej posvetitvi sta Jezus in Marija rekla še živeči fatimski vidkinji s. Luciji dos Santos, da je bila posvetitev izvršena prepozno in se zato ni mogoče izogniti kaznim. Vseeno pa sta ji rekla, da se bo Rusija spreobrnila in bo nastopilo obdobje miru, če bosta le izpolnjena dva odločilna pogoja: posvetitev Rusije Marijinemu Brezmadežnemu Srcu **in pa dovolj množično zadoščevanje za grehe človeštva zlasti s pobožnostjo prvih sobot.**

Ugotavljamo pa, da vse od posvetitve l. 1984 do današnjega dne nista bila izpolnjena oba pogoja. Dejstvo je, da je Sovjetska zveza razpadla kmalu po tem dogodku. Izredne zasluge za razpad ima prav papež Janez Pavel II., ki je izpeljal posvetitev. Prav tako

Rusija ni bila več komunistična država. Pa kljub temu, še zdaleč ne moremo reči, da se je Rusija spreobrnila. In čeprav svet vse do 24. februarja 2022. ni živel v strahu, da se lahko v katerokoli državo razširi ruska agresija, ne moremo trditi, da je po l. 1984 v svetu zavladal mir in da je zmagalo Marijino Brezmadežno Srce.

Zakaj? Prav zaradi tega, kar v raznih ugotovitvah in razpravah zanemarjamo, namreč, da se vsekakor ni dogajala izpolnitev drugega pogoja: da bi bilo v svetu dovolj gorečih in zvestih kristjanov, ki bi zadoščevali za grehe človeštva, molili in obhajali pobožnost petih prvih sobot. Sestra Lucija je namreč na vprašanje, zakaj še ni zmagalo Marijino Brezmadežno Srce, povedala to, kar ji je rekla Devica Marija: Nebo je sprejelo posvetitev, težava pa je v tem, da je veliko premalo ljudi, ki bi izpolnjevali to, kar je naročila Marija (torej drugi pogoj). Naš človeški razum ne more

popolnoma doumeti dejstva, zakaj že papeži pred Janezom Pavlom II. niso mogli izpeljati posvetitve Rusije tako, kot je naročila Devica Marija. In če svoj pogled obrnem vase, se pogosto razočaran nad samim seboj sprašujem, zakaj jaz ne živim in izvršujem najbolj osnovnih in preprostih zahtev in poslanstva v mojem življenju. Zakaj ne živim tega, kar bi resnično spremenilo moje življenje in svet na bolje?! Ne dvomimo, da bo posvetitev Rusije in Ukrajine

Marijinemu Brezmadežnemu Srcu zelo koristila vsemu svetu. Obenem pa je prav, da se zavedamo dolžnosti, da zvesto in goreče molimo, da se uresniči njen in z njo Božji načrt. In da se globoko v srcu zavedamo dejstva, da prošnja in zahteva Device Marije v Fatimi ne velja danes zgolj za papeža Frančiška, ki pa jo je uresničil, ampak je **uresničitev njenega zmagoslavja odvisna od »odgovora« vsega Božjega ljudstva**. Prav tako pa bi bila tudi naša pričakovanja neodgovorna, če bi mislili: »Papež je posvetil Rusijo in Ukrajino ter ves svet, sedaj pa se mora zgoditi zmagoslavje!« In bi opazovali prekrižanih rok, če se bo to zgodilo ali ne.

Roko na srce, katoličani smo na neki način sprejeli poraz, ne zmagoslavja, saj vse manj izpolnjujemo Jezusova in Marijina pričakovanja in zahteve. Devica Marija nikoli ne zahteva od nas nekaj nemogočega, pač pa

povsem enostavne stvari. Marija od nas pričakuje, da živimo pobožnost petih prvih sobot! Je v teh pobožnostih kaj težkega? Veliko vprašanje je, koliko ljudi sploh pozna to pobožnost?! In da živimo po Božji volji. Če pogledamo vase in okoli sebe, se lahko resno vprašamo: »Ali smo kaj drugačni od vseh ostalih ljudi?« Vsak dan zapravljamo čas z branjem, gledanjem, poslušanjem nepomembnih stvari, pritoževanjem nad vsem slabim v narodu, v Cerkvi, v svetu ... In tako izgubljam notranji mir, zanemarjamo stanje v lastnem srcu in grešimo v tem, kako se odzivamo na trenutne dogodke in druge ljudi, ki vplivajo nanje. Razpravljamo o propadanju zahodne civilizacije in navajamo vse druge vzroke, ne vidimo pa, da gre za duhovni boj in v tem duhovnem boju ne sodelujemo na pravi način in se ne postavljamo v prve bojne vrste, zato smo vedno bolj poraženi.

V določilih, ki jih je tedaj razodela Devica Marija in jih potrdila in objavila katoliška Cerkev, nas kot člane cerkvenega občestva in njene ljubljene sinove in hčere, vabi k redni spovedi, vrednem prejemanju svetega obhajila, k molitvi rožnega venca, premišljevanju Božje besede, enkrat mesečno (na 1. soboto) k 15-minutnemu premišljevanju njenih sporočil. Če bi kristjani izpolnjevali samo to, bi moč njenega Brezmadežnega Srca tako izredno

spremenila svet in življenje na njem, da si česa lepšega sploh ne bi mogli predstavljati. Marija nas je opozorila, kaj se bo zgodilo, če tega ne storimo. In zato se je zgodilo nekaj, kar je najbolj nasprotno njenim željam.

Kdaj bomo prisluhnili? Devica Marija je zagotovila, da bodo njene zahteve nekoč izpolnjene in bo zmagalo njeno Brezmadežno Srce. Vprašanje pa je, ali bomo to doživeli mi, ki sedaj živimo na tej zemlji? Ali pa se bo svet še naprej utapljal v bedi in pogubnem uničevanju, ki ga izvaja Zlo, vse dokler se ne bodo prihodnje generacije, ki bodo do smrti ponižane z Božjimi kaznimi, odločile, da je bilo tega mučenja dovolj in bodo resnično in množično pripomogle, da bo zares

lahko zmagalo njeno Brezmadežno Srce?!

Ne zavlačujmo več in ne prenašajmo te osrednje naloge naslednjim rodovom! Pri odločitvi, da želimo pomagati naši Materi k njenemu zmagoslavju, pa poleg omenjenih osnovnih zahtev ne pozabimo na osebno in družinsko posvetitev, delajmo pokoro, zadoščujemo za grehe tudi tako, da Ji darujemo osebno trpljenje in post, živimo vrednote posvetitve, na sebi nosimo škapulir,...

Vse to naj se dogaja v duhu osebne odločitve in nenehnega spreobračanja, kajti če molimo, da bi se spreobrnil ves svet okoli nas, mi pa

ničesar ne storimo, je vse naše prizadevanje zaman. Pred Bogom to nič ne velja, če se najprej sami ne odločamo živeti Zanj!

Torej: ali bomo pomagali, da se bo njeno zmagoslavje zgodilo v času našega življenja, ali pa bomo dopustili, da bodo trpele še generacije prihodnjih rodov, da se bodo končno ustvarili pogoji za njeno zmagoslavje!

Po hrvaškem prevodu prevedel
Niko Rupnik

Vir: [https://www.catholicculture.org/
commentary/fatima-today-in-defense-
private-revelation/](https://www.catholicculture.org/commentary/fatima-today-in-defense-private-revelation/)

Foto: <https://www.fatima.pt/> in arhiv revije

V Medžugorju se bo gradila nova kapelica

Novost, ki jo želi vpeljati nadškof Aldo Cavali, apostolski vizitator s posebno vlogo za župnijo Medžugorje, je nenehno češčenje Najsvetejšega zakramenta. Po kar nekaj poskusih, da bi se češčenje vpeljalo v eni izmed župnij v Bosni in Hercegovini, je nadškof Aldo Cavali z veseljem potrdil, da bo to v Medžugorju. Idejo za nenehno češčenje je dal že pokojni Slavko Barbarič, vendar je do danes ni bilo mogoče uresničiti. Eden glavnih pobudnikov za realizacijo je Dario Vasilj, eden od sodelavcev na Radiu Marija. Dario Vasilj je povedal, da je že od nekdaj njegova velika želja, da bi se ta pobuda realizirala v Medžugorju. Tudi zaradi tega s toliko večjim veseljem vsi pričakujemo začetek gradnje kapelice, v kateri bi bilo Najsvetejše ves čas izpostavljeno.

Vir: [https://medjugorje-news.com/velika-
vijest-za-medugorje-nadbiskup-aldo/](https://medjugorje-news.com/velika-vijest-za-medugorje-nadbiskup-aldo/)

ZNAMENJA ČASA IN MEDŽUGORSKA SPOROČILA, 2. del

Hudič pa je lažnivec že od začetka in ustvarja vedno nove laži, predvsem pa dvom, ki razjeda resnico, odnose in vero. Zato požira tudi upanje in ljubezen. Marija govori vidcem in človeštvu zaradi vere in ljubezni. V istem sporočilu pravi: *»Otroci moji, ne verjemite lažnim glasovom, ki vam govorijo o lažnih stvareh, lažnem sijaju, vi se, otroci moji, vrnite k Pismu. Z neizmerno ljubeznijo vas gledam, po Božji milosti pa se vam razodevam. Otroci moji, pojdite z menoj.«* Temeljne resnice vere in človeškega dostojanstva so položene v nas in v svet s stvarjenjem in z odrešenjem. Vanje moramo verovati in jih sprejeti, da postanejo temeljna usmeritev naših pogledov ter upanja. Novim rodovom pa je treba posredovati ta zaklad na njihov način in v njihovem jeziku. Pomislimo, kolikšen napor je potrebovala Cerkev, da je evangelijski nauk izrazila v grškem in rimskem načinu mišljenja in izražanja! Podobno velja tudi danes, ko je vse tako relativno in se ljudje izogibajo vsake resnične trdnosti in odgovornosti. Papež Frančišek se je pri pridigi v Sveti Marti spomnil, da je Jezus molil po zadnji večerji za učence, da bi bili obvarovani pred duhom posvetnosti.

(12. 10. 2018) Papež je rekel, da sta dve vrsti nasilja in preganjanja kristjanov. Eno je eksplicitno in očitno, ki se dogaja na različnih koncih sveta (omenil je Pakistan), drugo preganjanje pa je vzgojeno, preoblečeno v kulturo, modernost, razvoj in se konča s tem, da vzame ljudem svobodo in odtuji razsodnost vesti. (12. 4. 2016)

Ideologija 'gender' (»teorija spola«) je grdo znamenje tega časa in je v nasprotju z Božjim razodetjem ter izročilom Cerkve. Njen namen je ustvariti antropološko zmedo. Zanika namreč razliko med spoli in naravno vzajemnost ljudi, ki je temelj za družinsko življenje. (*Amoris Laetitia*, 56) Potrošništvo in želja po dobičku brezvestno uničujeta zemljo in jo segrevata, zato so ekološka vprašanja v središču pozornosti vseh, ki verujejo v Božje stvarjenje in se čutijo odgovorne za razvoj sveta. Napad je totalen in zahteva tudi tak odgovor. Marija spodbuja, da se njeni apostoli odločijo za Boga. Vidkinja Marija pravi, da je Marija pogosto poudarila, da brez Boga ne bo prihodnosti. Ljudje gredo v modernizem, potrošništvo, politiko, ekonomijo, v 'imeti in uživati', v tisoč malih nepomembnih stvari.

Najpomembneje pa je: nasloniti se na Najvišjega, na Boga, ker je človeško srce nemirno in nima miru, razen v Bogu, kot je rekel sv. Avguštin. (*Radio Maria*, 25. 5. 2017) Vsemu temu je treba dodati še prihod muslimanov v Evropo, ki je s seboj prinesel drugačne poglede, drugačen način mišljenja, drugačno kulturo ... Medžugorska sporočila in dogajanje odgovarjajo na mnoga znamenja časov, ki jih ljudje ne vidijo ali nočejo videti. Marija pravi, da se je treba notranje osvoboditi, da bi prepoznali ta znamenja in se notranje odzvali z obnovljeno vero in zaupanjem. Zato vabi, da postavimo ljubezen do Boga in do bližnjih na prvo mesto v življenju. (2. 10. 2014) Potrebna je ljubezen, ki zna poslušati, videti in biti potrpežljiva. Pomanjkanje ljubezni in greh pa zastirata

spodobnost preiskovanja in razločevanja znamenj časov. (2. 5. 2009) Ljubezen more odpreti oči, da moremo videti stvarnost sveta in stvarnost znotraj nas z Božjim pogledom resnice in v odsevu Jezusovega odrešenja. Potrebni so pričevalci in oznanjevalci te ljubezni, da bodo govorili o osvoboditvi in mnogih delih Božje milosti. (14. 2. 2006) Tisti, ki so negotovi in zmedeni, se bodo odločili in se premaknili k Luči in Resnici. Približali so bodo še drugi, kajti Marijino srce je odprto za vse. V vsakem primeru je potrebno spreobrnjenje. Zamenja časov pa pomagajo, da usmerimo pogled v prihodnost, ki jo odkriva Marija.

Primož Krečič

Foto: Radiopostaja MIR Međugorje

Razmišljanje

»POTOPIMO SE V MARIJIN POGLED IN V REKO BOŽJEGA USMILJENJA!«

*Spodbude s. Emmanuel ob sporočilu Kraljice miru
po vidkinji Mariji 25. aprila 2022*

Tokratno sporočilo je kratko, a zelo resno.

Gledam vas in vidim, da ste izgubljeni. Poudarila bi besedo »gledam vas«. Vsi, ki so videli Marijo, so povedali, **da ima nebesa v očeh.** To je pogled neizmerne ljubezni, materinske nežnosti. Gleda nas s pogledom, polnim hrepenenja, da bi nas potegnila iz krize, v kateri smo. Vanjo smo prišli, ker nismo prisluhnili Njenim sporočilom. Ona hrepeni po tem, da bi bili srečni, v miru, z njo in njenim Sinom ...

Sedaj pa je to tudi pogled trpljenja. **Gleda nas vse, ne dela razlik, v**

vsakem od nas vidi Božjo stvaritev. To je naše bistvo. Greh je pa naša nesreča in nikakor ni del našega bistva. Ona nas vidi v našem bistvu, ki je globoko v nas. Vidi Božjo ustvarjenino. Vidi, da smo neprecenljiv zaklad. Niti sami nimamo uvida, kot ga ima Ona o nas. Ve, da je njen Sin umrl za vsakega od nas. **Vsak od nas je mojstrovina, ki je izšla iz Božjih rok.** Če tega ne verujete, molite, da boste lahko verovali, da ste ustvarjeni po Božji podobi. **Globoko v svoji notranjosti smo podobni Bogu.** Ona vidi izvirnik, unikaten izvirnik Božje lepote. Nismo

pa kloniranci Boga, niti nismo dvojčki z Njim.

V nas pa vidi tudi člana telesa njenega Sina. Po krstu smo člani Kristusovega telesa. Ko se kateri član odcepi od Kristusovega telesa, Kristus trpi. Marija to vidi in trpi z Njim. Je edina mati, ki sme častiti svojega Sina. Ona vidi tudi našo preteklost od spočetja naprej, prav tako pa tudi našo prihodnost. Zato tudi tako vztraja, saj ve, da je naša prihodnost ogrožena. V zadnjih letih večkrat govori o svetu, ki je izgubljen. Pozor, ko pravi, da smo izgubljeni, to ne pomeni, da za zmeraj. Nismo izgubljeni za večnost. Izgubljeni smo tako, kot je v vesolju izgubljen prosti elektron. **Izgubljeni smo, ker smo izgubili povezavo.** V Medžugorju se včasih zgodi, da se v veliki množici kdo izgubi. Vidiš mater z obrazom, izmaličenim od strahu, ker se je njen otrok izgubil. To javijo po mikrofону.

Tudi nam se je to zgodilo – izgubili smo roko svoje Matere. Izgubljeni smo iz rok našega Boga in se tega niti ne zavedamo.

Marijin pogled spominja na Jezusov pogled. To so enake oči. Kakršna Mati, takšen Sin! Spomnite se tistega pogleda, ki ga je doživel Peter. Mislite, da ga je Jezus očitajoče pogledal? Ne, obrnil se je in ga pogledal – z ljubeznijo, usmiljenjem, s sočutjem. Tak je tudi Marijin pogled. Mi smo izgubljeni, zato nas gleda s tem pogledom, ki nas privlači, nam izraža ljubezen. Ustvarjeni smo za nebesa, ustvaril nas je Tisti, ki živi v nebesih in nas tam pričakuje. Vse nas je zaznamoval s svojim znamenjem Stvarnika, ki ga je položil globoko v nas. Danes je veliko stiske. Psihologi in psihiatri imajo veliko dela. **Izgubili smo roko Tiste, ki ji je dodeljena naloga, da nas vodi k Jezusu.** Ustavite se na tem pogledu, ki je ena izmed prvih besed tega sporočila. **Dopustite, da ta pogled prodre v vas ..., da vam ta pogled razkrije, kdo ste.** Niste ustvarjeni po naključju. Željeni ste bili celo večnost. Ona vas gleda z neskončno ljubeznijo. Ste mojstrsko delo Božjih rok.

Zato vas vse kličem: vrnite se k Bogu, vrnite se k molitvi in Sveti Duh vas bo napolnil s svojo ljubeznijo, ki daje radost srcu. Kliče nas vse! Kolikokrat že nam je to rekla! Kaj dela mama? V prvih letih življenja nenehno ponavlja iste stvari, da se otrok oblikuje,

vzgaja. Vedno znova mu pove, da ga ima rada. Kaj bi bilo, če mu tega ne bi nikoli ponovila? Potrebno je ponavljanje, tako kot Bog to ponavlja, tudi v Svetem pismu.

Spomnila sem se zgodbe o kozi gospoda Seguina (Alphonse Daudet, La Chèvre de monsieur Seguin). Gospod Seguin je imel koze. Nekega dne so ušle in jih je požrl volk – razen ene. To je gospod Seguin pestoval, skrbel zanjo, jo hranil, varoval. Naredil je vse, da bi ohranil edino kozo, ki mu je še ostala. Koza pa si je želela prostosti. Želela je stran od njega, ki je skrbel zanjo dan in noč. In je nekega dne res odšla. Bila je vsa zadovoljna, tekala je okoli, skakala, gledala drevesa, nebo ... uživala čudovito svobodo! Zvečer pa se je stemnilo. Tedaj je v temi zagledala dvoje žarečih oči. Gledale so jo. Bil je volk. Bil je lačen. Rekla si je: »Upam, da ga bom lahko premagala. če bom plesala celo noč.« In ko je tako plesala, da bi se ubranila volka, je zaslišala glas gospoda Seguina, ki je klical: »Vrrrni se, vrrrni se ...« Volk pa se je oglašal s svojim glasom: »Uuuuu ... uuuu ...« Preden se je zdanilo, je volk požrl kozo.

Ko sem prebrala to zgodbo, sem bila zelo žalostna. Ko sem prebrala Marijino sporočilo, v katerem kliče: **Vrnite se, vrnite se ..., vrnite se vsi, vrnite se k molitvi** ... (ko s. Emmanuela to govori, ji gre na jok), sem mislila na klic gospoda Seguina:

»Vrrrni se ...« Kajti volk je tu!

Ne smemo čakati, da bo padla noč. Izgubljeni smo na tem izgubljenem svetu. Ni nam prvič rekla tega. Danes smo še bolj izgubljeni kot včeraj. Spomnim se besed **Marte Robin**, ki pravi, da bo Francija padla še globlje kot druge države. Zaradi svojega napuha ... Obnašamo se kot ta mala koza, ko hočemo svobodo zaradi svojega napuha in slabih vodij, ki jih izbiramo. Ne obsojam nikogar. Kajti Bog se poslužuje vseh, celo satana, da doseže svoje načrte.

»Vrnite se k Bogu, vrnite se k molitvi!« – Vsakemu od vas priporočam, da se vrne k Bogu – k Božjim zapovedim in molitvi. Molitev je zelo enostavna stvar. Je pogovor z Bogom. Morda ste danes dobre volje, morda imate kakšne želje, imate pred seboj kakšne projekte, vas je zadela kaka nesreča ... O vsem se lahko pogovarjate s svojim velikim prijateljem – Bogom. Ne pričakuje, da boste delali velike stvari, da boste vplivali na prihodnost sveta. Mati Terezija pravi: **»Ni pomembno delati velikih stvari, pomembno je delati male stvari z veliko ljubeznijo.«** To je ključ za pot proti Bogu. Nasmehniti se gospe, ki vam gre na živce, dati rože nekemu, s katerim smo se sporekli, pomagati s hrano družini, ki je v stiski, se ustaviti pred vrati cerkve ali pa vstopiti, da pozdravimo Najsvetejše, da Jezusu povemo, da smo tu, da ga povabimo,

da hodi z nami, ga prosimo za pomoč, mu povemo, da ga imamo radi. **To so drobna dejanja ljubezni, ki bodo spremenila svet.** Tudi če nimamo pomembne vloge v družbi – ko molimo, se svet že spreminja. **Kajti središče sprememb sveta je moje srce.** Mala dejanja ljubezni.

Iščimo le to, da bi naredili veselje dobremu Bogu. Kot Mala Terezija: nič posebnega ni delala, samo ljubila je, in to je porajalo čudeže. Vse drobne stvari vsakdanjega življenja, rekreacija, delo na vrtu, gospodinjstvo, ki so narejene z veliko ljubeznijo, spreminjajo svet.

Danes je veliko nepotrebnih besed o skrivnostih, o tem, kdaj bo Vicka dobila deseto skrivnost, kdaj bodo skrivnosti razkrite, kdaj bo konec sveta ... Pustite to. Ni pomembno. Devica se s tem ne ukvarja. **Pomembno pa je živeti sporočila, ki nam jih je dala: molitev, post, Sveto pismo, spoved, sveta maša.** Živite to,

živite Božje zapovedi. Ta kriza je zato, ker nismo poslušali Boga. **Ona pravi, da jo lahko zaustavimo, ona to verjame, zato govori o boljši prihodnosti.** Približuje se zmaga njenega brezmadežnega Srca. Ker pa velika večina Boga ne posluša, bo treba pred to zmago veliko trpeti. Gospod nas vabi, da se vrnemo k Njegovemu usmiljenju z velikim zaupanjem in prosimo odpuščanja. On rad odpušča. Pleše v nebesih, ko prosimo odpuščanja. Tako lahko pripravimo angele in svetnike do tega, da plešejo. *Vrnite se k molitvi in Sveti Duh vas bo **napolnil** s svojo ljubeznijo, ki daje radost srcu.*

Veliko trpljenje tega sveta, posebej mladih in otrok, povzroča praznina. Marija nam govori o napolnitvi, o izpolnjenosti. Sveti Duh nas bo napolnil. Ne duh sveta, ne sledenje modi ..., le resnično sledenje Gospodu nas bo napolnilo s Svetim Duhom. **Praznina nam povzroča**

bolečino, Sveti Duh pa bo izpolnil to praznino s svojo ljubeznijo in veseljem. Devica nam govori o veselju srca, o tistem veselju, ki je polno ljubezni.

Upanje bo rastlo v vas in v boljšo prihodnost, vi pa boste postali radostne priče Božjega usmiljenja v vas in okoli vas. Naprej tudi prerokuje, ko pove, da bo upanje rastlo v nas.

Kaj pomeni to usmiljenje, ki ga je Jezus obljubil prek sv. Favstine Kowalske? Bila je kanonizirana kot prva svetnica v tem stoletju. Kanoniziral jo je Janez Pavel II. Odkril jo je, ko je bil v Vatikanu, in je bil presenečen nad tem, kar je pisala v svojem dnevniku o razodetjih Gospoda Jezusa. Ta razodetja je

pisala po Jezusovem navodilu, kot Gospodova »tajnica« Božjega usmiljenja. Priporočam branje te knjige. **Veletok usmiljenja iz odprtega Jezusovega srca se razliva na vse grešnike.** Tistemu, ki opravi dobro spoved, obžaluje grehe in vredno prejme sveto obhajilo, so vsi njegovi grehi oprani, odpuščeni, oproščen je kazni za grehe. To pomeni, da nam ne bo treba odslužiti kazni v vicah. Gospod izbriše te grehe in posledice. To je nekaj izjemnega, zato izkoristite te milosti, ki vam jih daje Gospod. Danes ste morda malo razočarani in se vam zdi, da ne morete nič narediti proti vojni, zlu, grehu. Polutite se nemočne, ker vlade kršijo Božje zapovedi eno za drugo, posebej tiste, ki se nanašajo

na spoštovanje človeka, življenja, na čistost zakona, čistost otrok, na krščanski nauk, da je Bog gospodar življenja in smrti. Dogajajo se splavi, evtanazija, razveze, prešuštvovanja ... Devica pove, da še nikoli ni bil svet tako grešen kot danes. Veliko usmiljenje Jezusa samega je darilo, ki nam ga Jezus daje prek Cerkve, prek svetnikov. Ob isti priložnosti kot je Janez Pavel II. Favstino Kowalsko razglasil za svetnico, je tudi določil, da bo odslej prva nedelja po veliki noči nedelja Božjega usmiljenja. Sprejmimo ta dar in z njim povezano

obilje Božjega usmiljenja in milosti. Vsi smo grešniki, a smo dragoceni v Božjih očeh. Devica upa, da nas bo pripeljala k Bogu. Ne zamudite te priložnosti, ne zamudite hoje za Njim, imejte zaupanje v Božje usmiljenje, vse vam bo odpustil, samo preprosto: **vrnite se k Njemu**. Iz vsega srca poskušajmo zapustiti greh in živeti Božje zapovedi. To bo dobro za vse nas.

Pripravila in priredila: Marta Ciraj

Vir: [https://www.youtube.com/watch?](https://www.youtube.com/watch?v=mcflwOM9z0I)

[v=mcflwOM9z0I](https://www.youtube.com/watch?v=mcflwOM9z0I)

Libanonski mednarodni kongres o sadovih Medžugorja v arabskem jeziku

21. maja je potekal libanonski mednarodni kongres o sadovih Medžugorja v arabskem jeziku. Celoten program si je mogoče ogledati na YouTube kanalu Radia Mir Medžugorje. Geslo kongresa je bilo iz Markovega evangelija: »Ne boj se, samo veruj!« (Mr 5,36) Na Libanonskem mednarodnem kongresu so spregovorili in imeli kateheze patriarh Antiohije in vsega Vzhoda kardinal Bechare Boutros al Rahi, apostolski vizitator s posebno vlogo za župnijo Medžugorje nadškof Aldo Cavalli, predsednih Evropske unije provincialov p. Miljenko Šteko, medžugorski župnik p. Marinko Šakota, p. Danko Perutina in p. Ljubo Kurtovič. Spregovorili so tudi trije vidci: Marija Pavlovič Lunetti, Jakov Čolo in Ivan Dragičević, prav tako pa tudi številni Libanonci, ki jim je Medžugorje spremenilo življenje.

Ogled možen na: <https://radio-medjugorje.com/vijesti/medjugorje/21-svibnja-odrzava-se-libanonski-medunarodni-kongres-na-arapskom-jeziku-o-plodovima-medugorja/>

Vir: <https://www.youtube.com/watch?v=Ck-zIVL1Y40> ; youtube kanal: Radio MIR Medžugorje

MARIJINI OBROKI MARIJINI OBROKI NENEHNO RASTEJO

marijini
obroki

preprosta rešitev
za lačne v svetu

mary's
meals

a simple solution
to world hunger

Z veseljem sporočamo, da z Marijinimi obroki vsak šolski dan nahranimo že 2.279.941 otrok. Pričakujemo pa zelo težko leto. Vojne so na več koncih sveta, tudi v Evropi. To poleg vse druge groze prinaša tudi naraščanje življenjskih stroškov – ne le v državah, ki jim pošiljamo pomoč, temveč tudi v državah, od koder pomoč prihaja.

Pričakuje se rast cen hrane, kar bo pomenilo tudi dvig cene hrane za lačne otroke.

Naš izvršni direktor **Daniel Adams** pravi: »Od začetka leta 2022 smo pomagali otrokom, ki so jih prizadeli cikloni v Malaviju in na

Madagaskarju, ter otrokom, ki bežijo pred vojno v Etiopiji. Šolske obroke smo začeli streči tudi v Jemnu, državi, ki preživlja eno najhujših humanitarnih kriz na svetu.«

Adams nadaljuje: »Lahko bi čutili brezup, ko se soočamo s tolikšnim trpljenjem. Toda vsaka stvar, ki jo ljudje naredijo za naše poslanstvo, pomeni za otroke, ki uživajo Marijine obroke, ogromno razliko – in ta **majhna dejanja ljubezni** so zdaj potrebna bolj kot kdaj koli prej.«

Zato vas še naprej vabimo k darovanju. Mala dejanja ljubezni spreminjajo svet.

Abdo je iz vasi v Tigrayu, polsušnem

Foto: www.catholicregister.org

območju v Etiopiji. Tam so se v zadnjih 18 mesecih vrstili brutalni spopadi, zaradi česar milijoni notranje razseljenih ljudi nujno potrebujejo pomoč v hrani.

Abdo je od soseda slišal, da uporniki iščejo njegovega očeta in da se je z drugimi moškimi skril nekje v gorah in jamah. Od tistega dne dalje Abdo nima informacij o tem, kje so njegovi starši ali ostali člani njegove družine. Pri 11 letih zdaj živi sam v začasnem taborišču za notranje razseljene osebe v Mekelleju, kjer se prehranjuje z Marijinimi obroki.

Nadaljuje: »Želim si, da bi bil mir. To je tisto, kar si želim, in o tem razmišljam. Zame je mir zelo pomemben, da se vrnem v rodno vas in se pridružim svoji družini. Moje upanje je mir.«

Dar, ki nahrani enega otroka z Marijinimi obroki za celo šolsko leto,

je po novem 19 €.

Dragi prijatelji, v marcu in aprilu 2022 ste darovali 9000 € in tako pomagali 473 otrokom. Marija je vesela vašega dejanja ljubezni. Hvala vam.

Pripravila: Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:

DPM-MIR SLOVENIJA,

Černetova 20, 1000 Ljubljana,

Swift HDELSI22

IBAN SI56 6100 0002 0668 137

SKLIC: **SI00 1983-2002**

NAMEN: **Marijini obroki**

KODA NAMENA: **CHAR**

ROMANJA

Spoštovani romarji! O pogojih v zvezi z epidemijo covid-19 se vsakokrat pozanimajte pri osebi, ki romanje vodi.

Od 15. do 19. junija, romanje in duhovna obnova s patrom in eksorcistom Rozom Palićem. Informacije in prijave: Roža Brezovar 051/641-012, rozabrezovar@gmail.com

Od 23. do 26. junija, za obletnico Marijinih prikazovanj. Odhod iz Ljubljane ob 5.00, vrnitev v nedeljo zvečer. Duhovno vodstvo. Dodatne informacije in okvirni program ob prijavi: Petra 030/308-686 ali petracernevec.tt@gmail.com

Od 23. do 26. junija, za obletnico prikazovanj. Odhod iz Ljubljane ob 6.00 zjutraj,

nato vožnja mimo Grosupljega, Žužemberka, Vinice. Vrnitev 26. junija v popoldanskih/večernih urah. Lepo povabljeni tudi tisti, ki iščete življenjskega sopotnika. Prijave: Ivanka 070/766-577.

Od 24. do 26. junija, za obletnico. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 26. junija zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 30. junija do 3. julija. Odhod ob 4.30 iz Begunj do Kranja preko Domžal in skozi Žužemberk v Vinico. Dodatne informacije in prijave: Jurij 041/515-070 ali jurij.bam@gmail.com

Od 7. do 10. julija. Odhod iz Ljubljane ob 5.00, vrnitev v nedeljo zvečer. Duhovno vodstvo. Romanje je namenjeno predvsem birmancem in mladim. Prijave in informacije: Petra 030/308-686 ali petracernivec.tt@gmail.com

Od 31. julija do 2. avgusta, za Mladifest. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 26. junija zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 1. do 6. avgusta, za Mladifest. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686 ali petracernivec.tt@gmail.com

Od 3. do 7. avgusta, za Mladifest, romanje s patrom in eksorcistom Rozom Palićem. Informacije in prijave: Roža Brezovar 051/641-012, rozabrezovar@gmail.com

Od 8. do 12. avgusta, duhovne vaje z medžugorsko molitveno skupino. Romanje je namenjeno mladim, mladim po srcu in družinam (za varstvo poskrbljeno). Vabljeni tudi tisti, ki niso člani te skupnosti in želijo Medžugorje doživeti drugače. Duhovno vodstvo. Prijava in informacije: Petra 030/308686 ali petracernivec.tt@gmail.com

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Medžugorje, Černetova 20, Ljubljana

Odgovorni urednik: Primož Krečič. **Glavna urednica** (in jezikovni pregled): Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** PARTNER GRAF d.o.o., Gasilska 3, 1290 Grosuplje.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Priporočeni dar za kritje stroškov za izdajanje revije je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555

Naj vam Kraljica miru povrne za zvestobo in velikodušnost.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od ponedeljka do petka med 17.30 in 18.30 na tel.: 041/278-310 ali pišite na e-naslov: narocniki@društvo-mir.si

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

